

Rosanna Ley

Vila Sicilijoje

SENOVINĖ VILA.
TRIJŲ KARTŲ MOTERYS,
IEŠKANČIOS SAVŲ ATSAKYMŲ.
PRISIMINIMAI IR ILGAI
SLĖPTOS PASLAPTYS.

Alma littera

1 SKYRIUS

Tesa atplėšė laišką gerokai vėliau, jau sėdėdama paplūdimy.

Šįryt skubėdama į darbą tik dirstelėjo į voka, pagriebė jį nuo kilimėlio prie durų ir atsisveikindama pakštelėjo dukrai Džinei į skruostą.

Dabar Tesa išsitraukė iš rankinės laišką. Perskaitė pavardę... *Poniai Teresai Eindžel...* ir savo adresą, stambiai užrašytą didžiosiomis raidėmis. Spaudas ir pašto ženklas iš Londono.

Džinė išlėkė į koledžą, – ilgakojė džinsuota nenuorama raudonais marškinėliais, tamsiais plaukais ir juodomis akimis, – o Tesa patraukė į vandens tiekimo įmonę, kur dirbo klientų informacijos skyriuje. Kitaip sakant – skundų priėmimo skyriuje, nes kam gi reikia informacijos apie vandenį? (Atsuki čiaupą ir bėga; bet vis tiek verčiau gerti vandenį iš parduotuvės.)

Dabar jai pietų pertrauka ir ji atėjo – kaip dažniausiai daro – į Praid Bėjaus paplūdimį, esantį už penkių minučių kelio automobiliu, suvalgyti sumuštinio prie jūros. Buvo ankstyvas pavasaris, diena gan vėjuota, ir ji pati įsitaisė užuovėjoj kaip sumuštinis – tarp eilės išblukusių pajūrio namelių ir aukšto gūbrio, sunešto iš tamsiai rudų vakarinės Dorseto Česl Bičo pakrantės akmenėlių. Čia slėpdamasi nuo vėjo Tesa galėjo matyti ir bangas. Į darbą reikia grįžti tik pusę dviejų. Tesa ištiesė kojas. Laisvas darbo grafikas. Koks nuostabus dalykas.

Tesa užkišo nykštį už voko krašto ir atplėšusi laišką išėmė balto popieriaus lapą. Jis buvo toks storas ir minkštas, kad norėjosi atsikąsti.

Brangioji ponია Eindžel, pradėjo skaityti. Norime jums pranešti... akys ėmė bėgioti eilutėmis... turint galvoje skaudžią Edvardo Vestermano netektį. Edvardo Vestermano? Bandydama suvokti, kas parašyta, Tesa susiraukė. Ar ji pažįsta kažkokį Edvardą Vestermaną? Aišku kaip dieną, kad ne. Ar yra koks neseniai miręs pažįstamas? Ir vėl ne. Gal ką nors supainiojo ir pasiuntė ne tai Teresai Eindžel?.. Nelabai tikėtina. Tesa skaitė toliau. *Atsižvelgiant į jo palikimą testamentu... Palikimą testamentu? Su ta sąlyga, kad... Tesos galvoje viena mintis vijo kitą... Pala pala. Sicilijoj?..*

Tesa baigė skaityti laišką, paskui greitai permetė akimis dar kartą. Pajuto nervingą virpčiojimą krūtinėje, tarsi plaštakės sparnelių plazdenimą, o paskui gryniausio adrenalino pliūpsnį... Juk to negali būti. O gal?.. Tesa įbedė akis į jūrą. Pakilęs vėjelis vieną po kitos rideno į krantą žalsvai pilkas bangas.

Man turbūt prisisapnavo, pagalvojo Tesa. Vėl paėmė laišką ir kramtydama sumuštinį ėmė skaityti iš naujo.

Tai bent. Ką, po galais, pasakys mama?.. Tesa pakraipė galvą. Nėra prasmės sukti dėl to sau smegenų. kažkas apsiriko. kažkas neabejotinai apsiriko.

Dangų ėmė niaukti debesys ir Tesą persmelkė šaltukas, nors dar prieplaukoj, kur paliko automobilį, ant darbinio švarkelio užsimetė storą vilnonę skarą. Pažiūrėjo į laikrodį, jau reikėtų eiti. Bet jeigu tai tiesa... jeigu tai visai ne pokštas, tuomet... *Sicilija...*

Tesa įgrūdo laišką atgal į rankinę ir ėmė rinkti galvoje atskiras detales į dėlionę. Nirši ir smulkutė jos motina Flavija kilusi iš Sicilijos... Tačiau gimtuosius namus ir savo artimuosius ji paliko sulaukusi vos dvidešimties. Gaila, kad Tesa nežino kodėl. Ne vieną

kartą bandė išpešti iš motinos tikrą jos gyvenimo istoriją, bet ji nenorėjo pasakoti apie savo gyvenimą Sicilijoje. Šypsodamasi Tesa atsistojo ir pasiėmė rankinę. Ji nuoširdžiai mylėjo savo motiną, bet ši buvo užsispyrusi ir apie Siciliją – nė žodžio.

Moteris prisiminė keletą smulkių užuominų, kurias prieš daugelį metų teko iš jos išgirsti. Kartą motina minėjo, kad jos tėvai gyvenę mažame namelyje vadinamosios Didžiosios vilos valdose. Jos savininko lyg būta anglo? Gal tai tas pats Edvardas Vestermanas, apie kurį pasakojama jos gautame laiške? Pabandė greitai suskaičiuoti. Edvardas Vestermanas – jeigu tai iš tiesų jis – nugyveno gana solidų amželį.

Betgi kodėl jis?.. Tesa stabtelėjo iškratyti iš batų smulkių kriauklyčių; aukšta pakulne klampoti per Česl Bičą didelis iššūkis, nors ji ir buvo pratusi. Patraukė atgal į prielauką pro ryškiaspalvius neskoningus kioskus, siūlančius žuvų kepsnelių su skrudintomis bulvytėmis, cukraus vatos ir ledų; pro žvejų laivelius ir saulėje džiūvančius tinklus; per ore tvyrantį sunkų ir šleikštų išdorotų žuvų tvaiką. Nepaisant skambaus pavadinimo, Praid Bėjus* mažai kuo turėjo didžiutis. Tačiau čia prabėgo jos vaikystė, čia jos gimtinė. O labiausiai Tesai ši vieta patiko dėl to, kad yra jūra. Jūra buvo įaugusi jai į kraują – veikė kaip narkotikas.

Eidama prie automobilio mintyse darsyk perbėgo laiško turinį ir, vos spėjusi atsisėsti prie savojo *Fiat 500* vairo, vėl išsitraukė laišką, išskleidusi išlygino delnu ir čiupo į rankas telefoną. Viskam išsiaiškinti yra tik vienas būdas.

– Čia skambina Teresa Eindžel, – prisistatė atsiliepusiai moteriai. – Gavau iš jūsų laišką.

* Pasididžiavimo įlanka (*angl.*). Čia ir toliau – *vert. past.*